

Borsos Ferenc
(1946-2025)

„Ha érdemesen éltünk és jól haltunk meg, akkor a végén teljesen és véglegesen magunkba zárjuk a történetünket, amelyet már nem lehet folytatni, amelyben már minden a helyén van. [...] Történetünk egy darabig még befolyásolhatja a világot, de lassan nyoma vész, és a bizonyosság, hogy voltunk, belénk záródik örökre.” (Csányi Vilmos)

Ismét lezárult egy történet, amelyben minden a helyére került: eltávozott az iskola valamikori nagy tanár nemzedékének egy tagja, Borsos Ferenc tanár úr.

1969-ben került pályakezdőként a Bányai Júlia Gimnáziumba, ahol 37 éven keresztül tanított matematikát és fizikát. Kezdetől fogva mindkét tantárgyát tanította, de az igazi szerelem mindig is a fizika volt, a fizika adta neki a sikerélményt, a szakmai előrelépést, az önmegvalósítást és tudása megosztásának lehetőségét. Mindent csinált, ami a fizika tanításához kicsit is kapcsolódott. Továbbtanulásra, versenyre készítette tanítványait, a számítástechnikai ismereteket önképzéssel sajátította el, az iskola első számítógépes rendszerének kiépítésében is részt vett. Büszke volt arra, hogy az iskola nyolcosztályos gimnáziumi fizika tantervét az ő vezetésével készítették el a kollégák. Szakmai tudása, elkötelezettsége az iskola fizikaoktatásának megkerülhetetlen tekintélyévé tette. Az iskolába kerülő új fizikatanárok azt a tanácsot kapták az igazgatótól: „Ha gondod van a fizika tanításával, fordulj Borsos Ferihez!”

Rendszeres résztvevője volt az Országos Fizikatanári Ankétoknak, a kecskeméti Ankét szervezője is ő volt, az ilyen szakmai továbbképzéseken megismert eszközöket a szertárban elkészítette, használta óráin, továbbadta kollégáinak. Szertárban élő, bütykölős, igazi fizikatanár volt – máig vannak olyan eszközeink, amelyeket ő készített.

Intenzív továbbképzéseket végzett, technika szakos tanári diplomát is szerzett, hosszú éveken keresztül volt az Eötvös Fizikai Társulat megyei titkára, és az iskola tűzvédelmi felelőse.

Tanári munkáját első néhány tanévében többször szakította meg a honvédség, tartalékos tiszti képzésre, majd gyakorlatokra, továbbképzésekre hívták be hetekre, volt, amikor hónapokra. A nyolcvanas évek végén egy komolyabb betegséggel is megküzdött, de mindig visszatért a tanítványaihoz, a fizikához és a Bányaihoz.

Szakmai munkáját többször ismerték el jutalommal, 1986-ban a művelődési miniszter Kiváló Munkáért kitüntetést adományozott neki.

A tudásmegosztás ma divatos gondolatának úttörőjeként gyakran hallgathattuk, hogy kollégáit igyekezett bevezetni a fizika, a természet rejtelmeibe: a napfogyatkozástól a tiszavirágzáson át a halfilézés tudományáig. Akik ismerték, nem felejtik csendes, fanyar humorát, jellegzetes, csibészes mosolyát, kedvességét.

Jóllehet 2006-ban nyugdíjba vonult, lélekben élete végéig bányais tanár maradt. Csányi Vilmos szavaival elmondhatjuk, hogy Borsos tanár úr élete: *„Kerek egész, ... érdekes, szép történet, érdemes volt megélni.”*